

Ze staršovstva

Staršovstvo na své schůzi 10. 6., samo nově a staronově zvoleno 6. 6., hlavně hodně volilo a zvolilo:

- *novou sborovou sestru* Jarmilu Raisovou;
- *nové funkcionáře staršovstva*: předsedou staršovstva Martina T. Zikmunda, kurátorkou Janu Šarounovou, místokurátorem Jakuba Šilara, pokladníkem Zdenou Novotnou, hospodářem Pavla Coufala a předsedou hospodářské komise Matěje Chába.

es

Program sborových akcí

Bohoslužby v Korunní 60, neděle 9.30

11. 7.	Eva Šormová	15. 8.	Alena Zikmundová
18. 7.	Abigail Hudcová	22. 8.	M. T. Zikmund
25. 7.	čtené Aleš Laichter	29. 8.	Christoph Lange
1. 8.	M. T. Zikmund	5. 9.	M. T. Zikmund, VP

Ostatní oznámení

5. 8. 19.00 Pravidelné bohoslužby s Večeří Páně podle limské liturgie v Korunní 60 v sále v prvním patře. Kázáním poslouží farář Daniel Majer. Pozvání platí všem, kdo jsou v Praze a běžně se třeba účastní jiných setkání v týdnu.

Administrace sboru pro případ pohřbu

7. 7. – 17. 7. Hudcovi FS Dejvice, tel. sbor 224 314 897, byt 233 343 959, mobil 721 141 691
18. 7. – 23. 7. Jíří Ort, FS Vršovice, tel. sbor 272 734 010, byt 222 512 563, mobil 607 886 447
16. 8. – 22. 8. Miroslav Nekvasil, FS Žižkov II, tel. sbor 222 722 753, byt 235 314 389, mobil 607 105 805
23. 8. – 31. 8. Jíří Ort

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz) a Jana Šarounová (sarounova@quick.cz). Sazbu a internetové vydání připravuje Jan Šaroun (saroun@quick.cz). Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: jsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Náklady na tisk tohoto čísla činily 7,60 Kč. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Červenec – srpen 2004, číslo 44

Ježíšova moc nad běsy

kázání na 4. neděli postní 21. března 2004 u Martina ve zdi

Martin T. Zikmund

Text: Marek 5,1–20

Sestry a bratři,

evangelium podává poselství o Ježíšově moci nad zdémonizovaným pohanstvím. Přečtený oddíl poskytuje dost různých podnětů k samostatnému přemýšlení, leč to vše dává smysl jen ve vztahu k Ježíšovu panství. Ježíš je Pán, Kyrios. Nejen v židovském, ale i v pohanském prostředí zůstává svrchovanou autoritou a dárce pokoj, řádu, zdraví, vnitřní integrity, pravé svobody a evangelizačního náboje.

Tím, co zde hned rozpoznáváme, je faktické zjištění, že neexistuje žádná duchovně neutrální oblast. Krajinu gerasenskou lze očima vyznavače pravého Boha pokládat za bohaprostou, je to místo nesrovnatelné i s Galileou, tím méně s Judskem. Všechno je v ní nečisté: hroby, vepři, duchové. A přece Ježíš nepřichází do místa duchovně neobydleného. Svádí zde duchovní potyčku s celou legií démonů. Těm démonům se zde líbí a nechtějí odsud. Sám posedlý prosí Ježíše, aby směli zůstat v této krajině. V té zemi chybí bohoslužba, a proto se tak daří těmto silám. V Písmu máme jasně vyjádřeno, že pokud z člověka vyjde zlý duch, a nebude nahrazen Duchem svatým, vrátí se ještě s větší mocí zpět. Démoni rádi obydíjí místa, kde nevládne Pán Bůh.

Z toho je patrné, že naše země, zesvětštělé Česko, je obzvláště vhodným místem pro vpád celých legií běsů, duchovních sil, které člověku škodí a obírají ho o pravé lidství. Spoutávají člověka svou vábivostí, až on sám si není schopen pomoci. Zůstává vězněm sám v sobě a jeho osudem se stávají propasti lidského odcizení a zatuchlé hroby lidských iluzí. Nikdo není zcela prost duchovní dimenze, někteří hledají solidní zakotvení, jiní se však se zvědavou neodpovědností a lehkomyšlností dostanou až za jakýsi pomyslný bludný kořen a pak se stávají zajatci, neboť uvízli v síti duchovního systému, který má člověka připravit o jeho duši. Takovou cestou směřují ti, kdo se bez hlubokého křesťanského zakotvení a bez vědomí jistých mezí, které jsou nám dány Božím zákonem, zabývají duchovními oblastmi a vyzývají či provokují síly, které pak nad nimi získávají moc.

Víte dobře z návštěv různých knihkupectví, kolik učebnic magie, čarování a různých paranáboženských praktik se dnes objevuje na trhu. Statistická síla klasických křesťanských církví ustupuje, ale to neznamená, že klesá zájem o duchovní oblast. Opak je pravdou. Nevíra plodí pověru. V naší sekularizované zemi přibývá sekt a nových, byť pochybných duchovních směrů.

Z toho však nemusíme propadat zmatku. Z dříve lidového křesťanství sice zůstávají jen ostatky, ale ty jsou zárodkem naděje. Takovou zkušeností prošel i starozákonní Izrael. V Pláči Jeremjášově lid vyznává: „Veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce nevyhynuli.“ A potěšením truchlícího je Boží trůn, který není postaven lidskýma rukama. Bůh své dílo neopustil ani v našem národě. Najdeme zde bezpočet živých sborů, kde se zvěstuje evangelium a kde se pěstuje učednictví. Duch Pána Ježíše Krista působí mezi námi a činí nové věci. V Kristu je naše síla. Zaštitěni jeho jménem se nemusíme ničeho bát. A nejen že se nemusíme bát, ale můžeme také vystupovat v pokorné smělosti, v suverenitě víry. Neboť my víme, že Ten, komu jsme uvěřili, je mocnější než všechny běsové světa dohromady.

Nečistí duchové však nesouvisí jen se sektami a paranáboženskými skupinami. Ti působí i tam, kde se lidé naivně domnívají, že s duchovní oblastí nemají nic společného.

Neboť plodem jejich parazitování na lidské duši je zběsilost, zmatek, nesvoboda, smutek, frustrace. Spisovatel F. M. Dostojevský napsal román Běsy s mottem vzatým z našeho evangelijního příběhu. On pokládal za běsy mladou ruskou revoluční avantgardu, která byla napojena západnickým nihilismem, ateismem a dalšími „ismy“ a jež podle autora jako stádo zdivočelých vepřů duchovně ruinovala Rusko. Ruský spisovatel se nejvíce obával právě nespoutané amorálnosti a z ateismu vyplývající neschopnosti rozlišovat mezi dobrem a zlem.

Člověk cítí v sobě vinu, ale proč se kát, proč nést kříž, když neuznávám kříž Kristův? Není-li Boha, je vše dovoleno.

Cikán se šel zpovídat; farář však obezřele začal s otázkou, zná-li boží přikázání. Na to cikán odpověděl: „No jó, pane farář, už jsem se je chtěl naučit, ale pak jsem slyšel lidi povídat, že prej budou zrušený.“ Tím se dostáváme ke španělskému mysliteli Ortego y Gassetovi, který se zabýval právě duchovní prázdnotou novodobého člověka. Ten se chce ztotožnit podle autora ne s Božími přikázáními, ale s tím, co a jak dělají druzí. Ortega tvrdí, že v nové době lidé už mají dost poslouchání a poroučení. Nechtějí autoritu. Chtějí si užít svobody. Ale tato svoboda se brzy ocitne v prázdnotě a tento druh prázdnoty je horší než smrt. Koncem dvacátých let 20. století píše: „Už brzy uslyšíme po celé planetě úžasný křik, který se jako zavytí nesčetných psů zvedne až ke hvězdám a bude volat po něčem a po někom, kdo by poroučel a dal nějaký úkol nebo povinnost.“ A my doplníme: nástup nacismu i nástup stalinismu vskutku brzy nato následoval.

Moderní člověk odmítá autoritu, odmítá kohokoli, kdo by měl určovat jeho život, kohokoli bez rozlišení. A tato nedostatečná rozlišovací schopnost se mu

pěči proplácí WIN Uganda rodině dítěte na základě stvrzenky od lékaře. 5% je využito na rozvoj komunity. Ze zbytku peněz organizuje WIN Uganda dětské kluby, pravidelná setkání dětí, poznávací výlety a podobně.

Mezi další aktivity zajišťované organizací WIN Uganda patří i **návštěvy sociálních pracovníků v rodinách**. Mnoho osiřelých dětí žije s prarodiči, kteří jsou již velmi staří a nedokáží dětem poradit např. při výběru povolání nebo je motivovat ke studiu, protože jsou sami negramotní. Sociální pracovník také předává dítěti dopisy. Komunikace s „adoptivním“ rodičem z České republiky je pro děti nová a napínavá zkušenost. Většina z nich píše dopis poprvé v životě, ale s každým dopisem se zlepšují. Děti mají obrovskou radost z každého dopisu a nejvíce z fotografií, které si vloží do rámečku vystřiženého z krabice a hrdě ukazují návštěvám.

Při pravidelných setkáních všech „adoptovaných“ dětí v každé oblasti se řeší problémy, které děti mají, a také např. přestoupení pravidel. „Adoptované“ děti mají povinnost poskytnout pravdivé informace o své situaci, chodit do školy každý den a včas, slušně se chovat, nekouřit a nepít alkohol, snažit se bezdůvodně nezhoršovat v prospěchu a účastnit se pravidelných setkání. Výběr do projektu Adopce na dálku[®] znamená pro dítě obrovskou šanci do budoucna. Musí se proto také snažit a tuto šanci dobře využívat.

Dětské kluby vedou dobrovolníci a jejich cílem je rozvoj talentu dětí v oblasti hudby, tance, sportu a ručních prací. WIN Uganda hradí pomůcky pro tyto kluby.

Na pravidelných setkáních rodičů nebo opatrovníků dětí se diskutuje o využití peněz z projektu Adopce na dálku[®] pro děti a také využití 5% pro komunitu. Většina vesnic ji používá k těmto účelům: semináře na témata o AIDS, hygieně a první pomoci; opravu komunitních škol, kde WIN Uganda hradí pouze materiál a místní lidé pracují zdarma (dřevěné a cihlové školy tak nahrazují původní proutěné a hliněné chatrče); na projekty, které jsou pro místní lidi zdrojem příjmu, např. komunitní chov prasat, včel, pěstování nových plodin, atd. Tyto projekty jsou velmi efektivní a pomáhají celé oblasti, ve které „adoptované“ děti žijí. Do budoucna chce WIN Uganda stejně jako v Indii zakládat tzv. svépomocné skupinky, které učí lidi o důležitosti spojení a zmenšují tak jejich závislost na místních lichvářích.

Systém kontrol je rozdělen takto — WIN Uganda vede účetní výkazy, které posílá Arcidiecézní charitě Praha, ta potom schvaluje rozpočty, provádí audit a kontroly při pravidelných cestách do Ugandy. Spolupráce mezi World in Need Uganda a Arcidiecézní charitou Praha byla oficiálně zahájena 1. ledna 2001. WIN Uganda je pobočkou organizace **World in Need International**, která má sídlo v Londýně a působí celkem v 22 zemích světa. Ředitelem WIN Uganda je pan Steven Ssenyonjo, který vede tým šesti pracovníků v hlavní kanceláři v Kampale a dvanácti „terénních“ sociálních pracovníků, kteří pracují přímo ve vesnicích. Nezbyvá než dodat, díky Pánu Bohu za tyto lidi, jejich obětavost a vytrvalost.

Jana Fučíková

PS: Mohu dosvědčit, že jsi se do kurátorské funkce příliš nedrala. Jaké byly tvé důvody proti? Co tě nakonec přesvědčilo, že jsi funkci přijala?

JŠ: No, mě myšlenka, že bych měla být kurátorkou, zpočátku vůbec nenapadla. Když mě s ní pak kdosi oslovil, brala jsem to tak, že je asi nutno vybírat z více kandidátů. Po takřka týdnů přemítání a modliteb jsem na volební staršovstvo šla rozhodnuta kandidaturu nepřijmout. Z několika důvodů. Tím největším bylo vědomí, že si jako zaměstnaná matka nedospělých dětí nemohu na sebe naložit mnoho dalších povinností. Dalším důvodem bylo třeba to, že ve sboru nejsem tak dlouho a nevidím dobře do všech záležitostí. A co mě nakonec přesvědčilo? Asi hlavně průběh volby a velká důvěra, kterou jsem nečekala a kterou vnímám jako velmi zavazující. I když někdy si říkám, že ta důvěra může pramenit jen z toho, že jsem toho zatím nestihla moc zkazit — ve sboru nejsem tak dlouho, nezasahovala jsem do zásadnějších záležitostí, a kdo nic nedělá, nic nezkaží a nikoho nenaštve.

PS: Tím to není. Každopádně ale teď do věci zásadních zasahovat budeš. Přeju ti, aby ti případné starosti a rozmišky, které z kurátorování vyplynou, nazkálily radost a naději z Pána Boha. Děkuji za rozhovor.

Petr Sláma

Více o projektu Adopce na dálku®

Organizace World in Need (WIN) si pro projekt Adopce na dálku® vybrala okres Mukono, kde se zaměřuje na velmi těžce přístupné a chudé vesnice ležící podél Viktoriina jezera. Tento pás vesnic leží zhruba 60 km východně od hlavního města Kampaly. V projektu je zatím zapojeno celkem 10 oblastí.

Každá čtvrtá rodina v Ugandě se stará o dítě osiřelé kvůli AIDS, takže průměrný počet dětí v rodině je 8–12. **Hlavním cílem projektu** je poskytnout těmto dětem vzdělání a kvalifikaci, aby si v budoucnu mohly najít práci. Také je nutná osvěta o AIDS, hygieně, plánovaném rodičovství a dalších otázkách.

Děti do projektu vybírají komise, sestavené ze zástupců jednotlivých vesnic a volených celou vesnicí. V každé komisi musí být zastoupen učitel, křesťan, muslim, zástupce místních autorit, sociální pracovník WIN Uganda a nejméně jedna žena. Jediným kritériem je potřebnost dítěte (tzn. nechodí z finančních důvodů do školy) a motivace podílet se na projektu. Věk, pohlaví, náboženské vyznání ani jiné okolnosti nesmí podle Smlouvy o spolupráci ovlivnit šanci na výběr.

Co se děje s penězi od adoptivních rodičů? Z 8% se hradí mzdové a ostatní náklady Arcidiecézní charitě Praha, dalších 8% využívá WIN Uganda na mzdy sociálních pracovníků a náklady spojené s fungováním projektu přímo na místě. Zbytek se rozděluje takto: největší položka — školné — se posílá přímo na účet škol, školní pomůcky se nakupují ve velkém a dovážejí do vesnic. Uniformy se šijí přímo ve vesnicích formou zakázek místním ženám. Neodkladnou zdravotní

může stát osudnou. Neboť odmítá-li něco nad sebou, rozkazy, imperativy, neodmítá jen diktátory a všelijaké „ismy“, ale odmítá i nárok pravdy. A odmítá-li nárok pravdy, přestává rozlišovat mezi dobrem a zlem, což je nejlepší předpoklad pro řádění běsů. A nestane-li se takový člověk přímo zběsilým, evidentně duchovně nemocným, stane se otupeným a bude jako ti obyvatelé gerasenské krajiny, kteří prosili Ježíše, aby odešel, neboť jeho působení jim přineslo materiální újmou. Snad by se to dalo i sociologicky dokázat: tam, kde jsou lidé duchovně vykořenění, např. v českém pohraničí, tam se také nejvíce daří všelijakým extrémistům a demagogům.

Tam, kde člověk odmítá sloužit pravdě, stane se otrokem lži.

Ježíš má moc nad běsy, které člověku a společnosti škodí a ochromují ji. Proto je náš oddíl dobrou zprávou i pro nás dnes. Ve jménu Kristově je možné čelit všemu, co člověku nahání strach, co lidi obírá o jejich vnitřní svobodu, co jim bere pokoj a rozkládá jejich duše i jejich vztahy. Ti, kteří si myslí, že mohou všechno, jsou jako ten posedlý: nic ho nezastavilo, všechna pouta zpřetrhal, ale jeho domovem byly hroby. Bez Krista bychom totiž všichni patřili hrobům. V Kristu je však nový život, nový řád, světlo, pokoj, vnitřní integrita, pravá důstojnost.

Démoni byli tak silní, že na ně nikdo neměl. Lidé si s tím člověkem nevěděli rady. Jeho sílu potvrzuje i Ježíšův zásah. Nestačilo říct: „Duchu nečistý, vyjdi z toho člověka!“ Ježíš se musel nadvakrát utkat s protivníkem. Zeptal se ho tedy: „Jaké je tvé jméno?“ Démoni mu to museli říct, neboť on měl nad nimi moc. A tu začnou smlouvat. Poprosí ten člověk, žadoní i démoni. Když už musíme pryč, pak do těch vepřů. Ježíš oběma žádostem vyhověl, protože věděl, jaké bude pokračování. Démoni vešli do vepřů a ti se hnali rovnou do moře. A tak démoni skočili tam, kam podle starých Izraelců patřili — do moře. To je rejdištěm temných sil.

Uzdravený se pak zcela změnil. Ještě jako posedlý řval na Ježíše leže na zemi, ať odejde pryč. Temné síly totiž rozpoznávají síly dobra a není jim v jejich přítomnosti dobře. Tam, kde se lidé modlí, kde jsou promodlené prostory, je to jako dezinfekce vůči těmto temným silám.

Ne že by zlo nemohlo působit, ale jméno Ježíšovo, je-li vzýváno v duchu a v pravdě, nedá dost prostoru jiným duchům. Proto nemocný tak úpěnlivě na Ježíše křičel, aby se vzdálil. Ale když pak byl uzdraven, když mu Ježíš pomohl, zase naopak jej prosí, aby mohl být s ním. Zcela odlišná prosba. Člověk neobrácený se od Boha vzdaluje, člověk obrácený zase netouží po ničem víc než po Boží přítomnosti. Ale ani tentokrát nebyla jeho prosba vyslyšena. Ježíš ví, že by tento pohan v Izraeli nenašel domov, že by nebyl přijat. A proto jej vyzývá, aby šel domů, mezi své blízké a přátele a tam aby zvěstoval, jak veliké věci mu učinil Pán.

Sestry a bratři, právě tento model evangelizace se zdá být vhodný pro české země, kde je role církve i instituční úloha náboženství mizivá. Sdílet se o svou osobní zkušenost s Pánem, to je autentické, opravdové a věrohodné. Zkušenost je

něco, nad čím se člověk jinak zaměřený může alespoň zamyslet. Není to žádná indoktrinace. Řekni mi, co ti dává tvá nevěra, a já ti pak řeknu, co mi dává má víra. Anebo v běžném rozhovoru, když je na věc víry tázán, křesťan odpoví, jak mu víra v životě pomáhá. Lidé mají nedůvěru k naučeným odpovědím, ale vůči sdílení zkušenosti mohou být otevřenější, zvláště pokud jde o člověka, jehož znají a po jiných stránkách respektují. Ale ani to není zaručené. Vždyť ani Ježíšovy divy nemají v sobě nic donucujícího. Pohané Ježíše respektovali, ale prosili ho, aby odešel. Báli se dalších materiálních ztrát. A zřejmě se obávali i jeho autority, již nechtěli podléhat. Evangelizace je dlouhodobý duchovní zápas. Ježíš však neponechal krajinu bez svého vlivu. Poslal tam svého nově získaného učedníka. Věříme, že se tentýž muž stal po letnicích členem prvotní církve. Četná svědectví jednoho obráceného Ježíšova učedníka přinesou časem své plody. Boží království roste nenápadně, a přece roste.

Dnešní poselství je o tom, že křesťan se nemusí bát temných sil. A když ho sevře úzkost, může si spolu s Martinem Lutherem opakovat: „Jsem pokřtěn.“ To znamená: ďábel na mne nemá nárok, nepatřím mu, náležím Kristu a ten je silnější. Vyzývání Pána Ježíše ochrání člověka v mnohém od rozmanitých podivných duchovních scesti a nástrah. Víra nás naplňuje smyslem života i radostí z Krista a jeho vlády. Kristus je život náš. V jeho kříži a vzkříšení je základ naší naděje. Amen.

Střídání stráží

Při shromáždění 6. června 2004 bylo zvoleno nové staršovstvo a já bych na počátku jeho volebního období ráda využila stránek Hroznu k několika slovům. Především chci poděkovat odstupujícím presbyterům Janu Filipimu, Filipu Krupičkovi, Jiřímu Urbanovi i náhradníkům Mirce Holubové, Lence Payneové a Sašovi Drbalovi za jejich práci pro sbor, a bratru Aleši Laichterovi navíc za službu, kterou zde po léta vykonával jako kurátor. Jistě ho to stálo nemálo fyzických i duševních sil. Asi málokdo by ho dokázal napodobit v jeho nasazení pro sbor. Nechyběl takřka na žádném shromáždění a setkání, zachraňoval různé organizační nedostatky či opomenutí jiných, dělal i věci, o kterých nikdo nevěděl. Stát jako on věrně na svém místě a nečekat na ocenění druhých je umění, kterým každý nevládne.

Já jsem se nyní ocitla v jeho roli, která je pro mě zcela nová. Na místě, na němž po léta stávali mužové zvučných jmen, se jako žena jména nezvučného cítím stále poněkud nepatřičně. Může se stát, že působení mé i staršovstva nakonec leckoho zklame. Přesto věřím, že máme příležitost být u budování díla, které není vposledu dílem našim, ale dílem Toho, který rozhodně nezklame.

Budování tohoto díla však určitě nemá být něco jako představení divadla jednoho herce či skupinky herců. Čím více sleduji bratry a sestry ve sboru, tím více mě udivuje, jakou rozmanitost obdarování zde nacházím. Jsou zde lidé se smys-

jsem tam i svého manžela, který asi v polovině osmdesátých let v tomto sboru uvěřil. Po svatbě a přestěhování do Prahy jsem se stala i já členkou holešovického sboru ČCE. Pozdější odchod sboru z ČCE jsme oba vnímali dosti bolestně, ale byli jsme součástí společenství, které jsme nechtěli tak náhle měnit. Po dalších letech, kdy byl již sbor samostatnou denominací Křesťanské společenství, však začalo přibývat věcí, ke kterým jsme se nedokázali vnitřně ani vnějšně připojit, a začali jsme být tak trochu stranou. Tou dobou jsme už občas do vinohradského sboru chodili. Nakonec z KS nejdřív odešel Honza, vstoupil sem a já jsem ho s dětmi následovala o něco později.

PS: Když si představíš, že bys po maturitě z Kolína do Prahy přišla na podzim roku 2004, podařilo by se ti jako cizí studentce na Vinohradech “zapadnout”? Samozřejmě se nejde přesadit o mnoho let dozadu. Ptám se spíše, jak vnímáš otevřenost vinohradského sboru a věrohodnost jeho křesťanství.

JŠ: Jak vidíš, v roce 2002 jsem zapadla docela dobře a otevřenost sboru mě příjemně překvapila. Jenomže mi už není těch 18. Tehdy pro mě do pražské mládeže na Vinohradech nebo ve Vršovicích nebylo snadné proniknout. Nikomu to nezalívám, stejný pocit mohli mít příchozí v naší mládeži Poděbradského seniorátu. V tom věku má asi člověk větší potřebu identifikovat se se skupinou vrstevníků. A když už se identifikuje, nekouká příliš okolo, jestli se někdo necítí sám. Jak je to v mládeži teď, nedokážu posoudit. Otevřenosti se musíme ale učit všichni, mladí i staří. Na druhé straně nelze chtít někam patřit, a nic do toho neinvestovat.

PS: Díky Holešovickým máš od našeho sboru i od celé ČCE větší odstup. Zároveň jsi uvnitř, takže se máš co vyjadřovat. V čem vidíš silné stránky sborového života Vinohrad L.P.2004 a v čem jeho Achillovy paty?

JŠ: Důležité mi připadá, že jsou tady zastoupeny všechny generace, což třeba v Holešovicích moc nebylo. Někdy to může být na soužití náročnější, ale zase na druhé straně obohacující. Starší bratři a sestry jsou často příkladem toho, že lze s pomocí Boží přestát leccjaké životní bouře a neztratit víru. Oslovuje mě také nesmírná trpělivost některých z nich, když jsou konfrontováni s nemocí a bolestmi stáří. Myslím, že se sbor jako celek snaží být otevřeným pro příchozí, což je vidět i v dětských skupinkách. Poslední dobou jsem začala chodit pravidelně na biblické hodiny a připadá mi, že tato součást sborového života funguje výborně, i když za poměrně malé účasti. To jsem ale zmínila jen některé složky sborové práce, těch silných stránek je mnohem víc. A Achillovy paty? Možná misijní působení, které je úkolem církve, ať chceme nebo ne. Největší Achillovou patou nás všech je ale asi to, že jsme lidé, kteří nejsou prosti hříchu. Z toho pak plynou různé nesrovnalosti ve vztazích, netolerance, zbytečné negativní mluvení o druhých. Nakonec v prvotní církvi to také bylo, jak čteme v epištolách, a bylo to i ve všech sborech, které jsem blíže poznala. To ale neznamená, že to být musí, a neměli bychom se s tím smířovat. Především každý sám u sebe.

Jménem členů staršovstva, kteří byli na tvé konfirmační zkoušce před deseti dny, tě radostně vítám mezi řádnými členy ČCE. Tehdy jsme se zamýšleli také nad tím, že víra a vyznání potřebuje neustálé upevňování. Rád bych doplnil k tomu, co již bylo řečeno, že v epistoletě Ř 10,17 čteme „*Víra je tedy ze zvěstování*“ (dle ekumenického překladu, kraličtí překládají „*ze slyšení*“) a v prorocství Iz 7,9: „*Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte.*“ A tak vítání do sboru provázíme modlitbami, abys shledal společenství zdejší mládeže živým a pro tebe přínosným a abys i později, ať již tě život zavede kamkoli, zakotvil v některém sboru církve svatě — církve Ježíše Krista.

Pane, věříme, že zaseté semeno vydá užitek svým časem a že Duch svatý dokoná dílo, které jsi ve Vojtovi započal. Prosíme tě pro Ježíše Krista. Amen.

Protože opakování je matkou moudrosti, chci ještě jednou přednést tvůj konfirmační verš: *Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí.* (Kazatel 12,13)

Nejde chtít někam patřit, a nic do toho neinvestovat

Rozhovor s kurátorkou sboru Janou Šarounovou

PS: Přestože už, Jano, chodíte do sboru nějakou dobu, mnozí toho o tobě a tvé rodině příliš nevědí. Kdo jsou to Šarounovi?

JŠ: Pokud máš na mysli základní údaje, můj muž Honza je fyzik, pracuje v Ústavu jaderné fyziky v Řeži. Dcera Anička (15) a syn Vojta (13) chodí na Arcibiskupské gymnázium. Mně bude letos 40 a pracuji jako logopedka s lidmi s těžkými poruchami řeči — většinou jde o klienty se závažným zdravotním postižením.

PS: Do sboru jste přišli před dvěma lety. Jaký byl váš předchozí sbor? Jaká vaše předchozí "cesta víry"?

JŠ: Já jsem na Vinohradech byla dokonce pokřtěná, protože oba moji rodiče odsud pocházeli. Oba však dostali umístěnku do pohraničí, takže jsem prvních deset let svého života strávila v Rumburku. Další období dětství a dospívání pak v Kolíně. Na obou místech jsme byli zakotveni v místním evangelickém sboru. Po mém příchodu na studia do Prahy to však bylo trochu jinak. Dost intenzivně jsem tehdy hledala společenství, kam bych přes týden chodila, ale nějak se mi nedařilo nikde zapadnout. V té době jsem také hodně uvažovala o nejzákladnějších duchovních otázkách, o tom, jestli moje víra není daná spíše zvykem a výchovou. Obojí mě přivedlo do tehdejšího holešovického sboru ČCE, o němž jsem hodně slyšela, chtěla jsem se však na vlastní oči přesvědčit, jaké to tam vlastně je. Upřímná víra i vztah k bibli mě velmi oslovily, ujasnila jsem si i prožila mnoho důležitých věcí a nakonec jsem tam začala přes týden chodit pravidelně. Poznala

lem pro věci praktické, lidé obdarovaní nevšední schopností rozumět dětem, lidé, kteří bez jakýchkoliv rozpisů navštěvují starší členy sboru, lidé, kteří neděli co neděli přivázejí svým vlastním autem někoho, kdo by sám přijít nemohl, lidé, jimž nesmírně leží na srdci pomoc všelijak potřebným, lidé obdarovaní organizačními schopnostmi, lidé, kteří dokážou naslouchat druhým a přinášet jim biblickou útěchu, lidé, kteří si vzali na starost nějakou třeba i drobnou službu a věrně ji vykonávají, a v neposlední řadě i nenápadní modlitebníci. Nemyslím si, že obdarování těchto členů sboru jsou vždy totožná s jejich přirozeným talentem či dovednostmi. Mohou, ale nemusí, protože vždy záleží na tom, jak otevřeme své nitro působení Ducha svatého a jaké věci si necháme od něj položit na srdce. Nikdo tam nemůže mít položeny všechny, protože takovou tíhu dokáže unést pouze Všemohoucí Bůh. Proto bychom se měli vzájemně povzbuzovat k tomu, abychom své dary hledali, nacházeli a také jimi sloužili, aby duchovní tělo (1 K 12) bylo úplné.

To jistě souvisí i s našimi vztahy. Jako jsme různí v obdarováních, jsme různí i ve svých povahách. Každý sám u sebe známe dobře své limity, slabosti i hříchy, s kterými bojujeme více či méně úspěšně. Při tom všem máme rádi alespoň sami sebe, a i kdybychom o tom snad někdy pochybovali, s jistotou a vždy nás má rád náš Pán. Naši bratři a sestry na tom jsou podobně. Proto je mějme rádi i s jejich limity a slabostmi, jakkoliv to může být někdy těžké. Dokonalá církev na tomto světě zkrátka neexistuje, bible však přesto na nás klade velké nároky, abychom se „snažili vynikat dobrým jednáním“. (Tt 3,8)

Jana Šarounová

Z historie vinohradského sboru XVIII (pokračování z čísla 43)

V říjnu 1922 zakoupil sbor dvě stě výtisků kázání faráře Křenka „*Duchem Páně k svobodě*“. Organizací prodeje byla pověřena mládež — referentem pro mládež ve staršovstvu se stal profesor Kadlec. V listopadu 1922 začaly práce na „*řádu sborové kázně*“. Za účelem jeho vytvoření byla sestavena komise (bratři Kučera, Novotný, Lukl, Kadlec). Jednalo se také o kázeňském řádu seniorátním. Dále sbor poskytl 1 000 Kč jako příspěvek na sociální práci. Na listopadovém zasedání staršovstva byl ještě projednán seznam přistoupičích členů, kteří mají být přijati do sboru.

V lednu roku 1923 začala příprava volebního shromáždění. Staršovstvo převzalo 23. ledna funkci volební komise a začalo připravovat vše potřebné k vykonání volby faráře. Datum volby určeno na 11. února 1923. Volebnímu shromáždění předcházelo ještě sborové shromáždění, konané v neděli 4. února, na kterém byl projednán a schválen rozpočet sboru. Volební shromáždění mělo na pořadu jediný bod — volbu faráře. Jediným kandidátem byl navržen farář Křenek, který byl při volbě zvolen jednomyslně. Farář Křenek přijal volbu s podmínkou, že si bude moci ponechat občanství USA a že sbor povolá druhého

faráře, který povede matriky. Byla určena komise pověřená vypracováním povolačací listiny (bratři Lukl, Kučera, Novotný a Svoboda). Na výše uvedené podmínky faráře Křenka přistoupilo staršovstvo jednomyslně (6. 3. 1923) a usneslo se systematizovat místo druhého faráře. Částka na jeho plat byla zahrnuta do rozpočtu. Dalším jednáním v této věci byli pověřeni bratři Hlaváček a Hrubeš. V tu dobu zjištěno, že za katechetu nemůže být ustanoven bratr Šlechta, bývalý farář v Českých Budějovicích, neboť svým přestupem do Československé církve ztratil volitelnost.

11. března sdělili bratři Hlaváček a Hrubeš, že při dalším jednání se farář Křenek definitivně rozhodl volbu nepřijmout. Staršovstvo vzalo tento fakt s lítostí na vědomí a rozhodlo se připravit novou volbu faráře. Sboru sdělil tuto skutečnost kurátor na shromáždění konaném 11. 3. Na tomto shromáždění byl přítomen také farář Křenek, který své rozhodnutí sboru odůvodnil.

V květnu roku 1923 došel staršovstvu dopis s podpisy 73 členů sboru, kteří žádali svolání sborového shromáždění, na kterém by byla objasněna rozdělenost staršovstva. Farář Kučera sdělil, že k 30. 6. končí administrování sboru a k témuž datu také funkci katechety. Staršovstvo se usneslo svolat na 10. červen sborové shromáždění, na němž budou podány zprávy o životě sboru. Informaci o událostech ve sboru po volbě faráře Křenka podal bratr Svoboda. Bratr Poneš poté předložil dva návrhy — 1) aby shromáždění nepřijalo odmítnutí faráře Křenka a aby on volbu přijal, 2) aby za faráře kandidoval bratr Kučera. Staršovstvo zaslalo synodní radě jména farářů, které považovalo za vhodné kandidáty, včetně faráře Kučery (u jeho jména totiž připsal kurátor z vlastního rozhodnutí poznámku, staršovstvo jej však nenavrholo). 19. června staršovstvo celou záležitost projednalo. Vzalo na vědomí, že farář Křenek osobně prohovořil svoje stanovisko s bratrem Ponešem. Bratr Novotný podal rezignaci na místo kurátora. Staršovstvo však písemným prohlášením tuto rezignaci nepřijalo. Dále bylo rozhodnuto poděkovat faráři Křenkovi a faráři Kučerovi za jejich dosavadní práci ve sboru. 27. června podal bratr Poneš návrh, aby se vždy v neděli večer konaly střídavě bohoslužby a seznamovací večery. Návrh byl zásadně přijat s tím, že by se začalo až po prázdninách.

11. září se znovu jednalo o volbě faráře a přitom jednomyslně usneseno, aby jediným kandidátem byl farář Jerie z Roudnice. 25. září obdrželo staršovstvo dopis faráře Kučery a sdělilo mu, že nebyl žádným sborovým orgánem navržen jako jediný kandidát. Staršovstvo jej nadále požádalo, aby co nejrychleji uvolnil farní byt. Vyučování převzal administrátor sboru prof. Bednář. 9. října byly projednány dopisy seniorátního a synodního výboru ve věci reklamace faráře Kučery a zpracováno stanovisko staršovstva. Dále bylo určeno datum volebního shromáždění na 11. 11. 1923 a dohodlo se, že hlasovným členům budou rozeslány legitimace a kandidátka. Za tím účelem staršovstvo 10. 10. schválilo zrevidovaný seznam hlasovných členů a volební komise projednala podané reklamace.

Ve sboru byl vydán leták kritizující staršovstvo. Staršovstvo odpovědělo též vydáním letáku, ve kterém vyvracelo nepravdivá tvrzení letáku prvního. 6. 11. 1923 bylo rozhodnuto zrušit povinný salár a štolu a v budoucnosti očekávat dobrovolný salár od členů. 10. 11. 1923 se jednalo o upřesnění volby a dále se vedly rozhovory s bratrem Ponešem. Staršovstvo vyslovilo nesouhlas s očerňováním dr. Bednáře v letáku vydaném ing. Ponešem.

Na volebním shromáždění bylo přítomno 407 členů (z 589), farář Jerie obdržel 304 hlasů a farář Kučera 99. Administrátor pak vyzval voliče faráře Kučery, aby loajálně a jednotně podporovali faráře Jerieho v jeho práci.

Podle materiálů br. Chadima zpracoval mch

Vítání do sboru

Slovo bratra kurátora Aleše Laichtera u příležitosti konfirmace Vojtěcha Kantora

Milý Vojtěchu,

slavnost konfirmace je zasazena mezi dvě svátosti ustanovené v Novém Zákoně. Rámuje ji z jedné strany křest svatý, v naší církvi často vykonávaný již na malých dětech, které nemají ještě schopnost a opravdovou možnost vyznat se z toho, co je již ze jména tohoto obřadu slyšet: totiž že Ježíš Kristus je i pro ně Syn Boží. Slavnost obvykle končívá (někdy až po týdnu) sv. Večeří Páně — to je ta druhá svátost. Konfirmace v naší církvi je slavností, které předchází podrobné vzdělávání a cvičení a která má upevňovat křest konfirmanda jeho vlastním vyznáním. Samotný křest neopakujeme. Od apoštola Pavla v Ef 4,5 čteme: „*Jeden Pán, jedna víra, jeden křest.*“ Při této příležitosti dnes již bylo na tobě, abys sám za sebe vyznal vše, co obsahuje apoštolské vyznání víry: že věříš v Boha Otce všemohoucího i v jeho Syna jediného a v Ducha svatého, v hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný. Celé apoštolské vyznání ses naučil a bylo ti vyloženo, a víš tedy, k čemu ses dnes veřejně ve společenství sester a bratří přiznal. Na straně druhé se tímto vyznáním stáváš řádným členem našeho vinohradského sboru ČCE. Můžeš se účastnit sv. Večeře Páně, dnes konané k oslavě neděle Svatodušní, a já tě chci povzbudit k účasti na ní. Kdyby Ježíš Kristus ustanovil Večeří Páně jen jako památku svého utrpení na zemi, již to samo o sobě by bylo pro nás závazkem plnit jeho příkaz jako poslední vůli s úctou a pečlivostí. Ježíš Kristus nám však ve Večeří Páně dává také aktuální živou připomínku, že k našemu vytržení z hříchu bylo třeba jeho oběti na kříži. Shromáždění kolem jednoho pokrmu a nápoje se stává jednou vykoupenou rodinou sester a bratří, sloužících si navzájem v lásce. Sv. Večeře Páně je vzácnou příležitostí pro jednoho každého k prověření jeho stavu před Bohem. Dává možnost zatoužit po smíru s Bohem, po smíření s lidmi a je posilou pro nový život v čistotě a v bratrské lásce.